

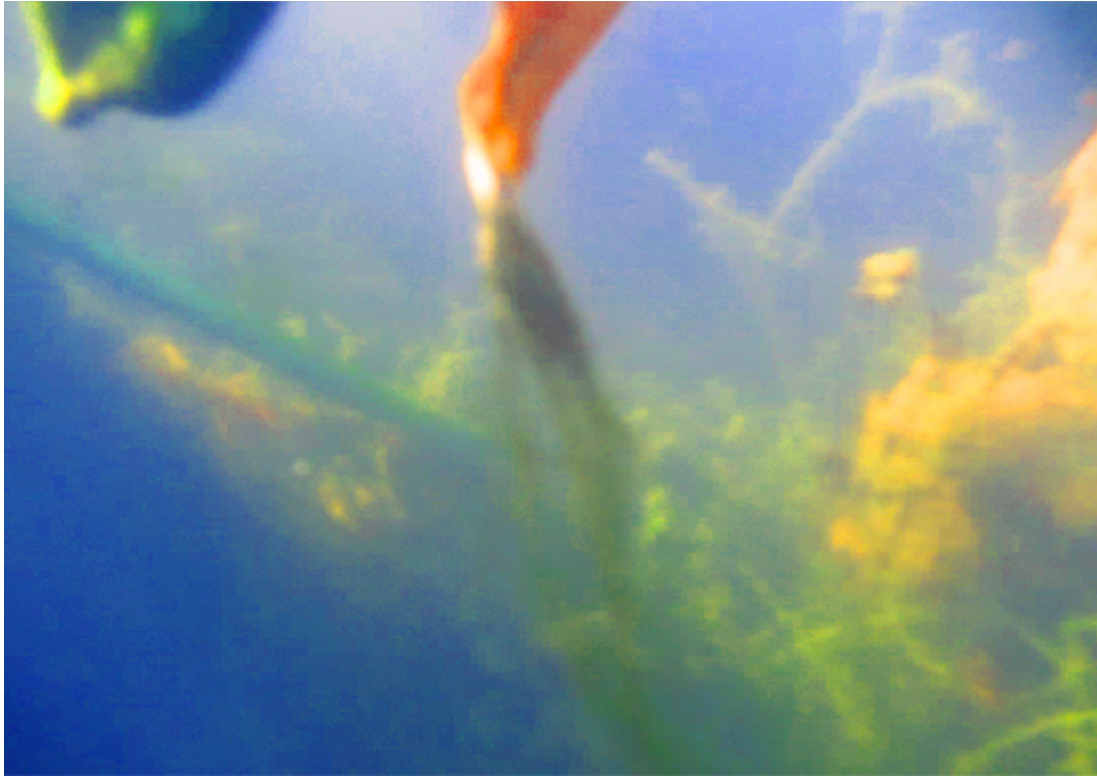
**Anna van Suchtelen
Portfolio**

Introductie 2020

Tekst en verhalen spelen een cruciale rol in het werk van Anna van Suchtelen, dat bestaat uit installaties, audio en film, grafiek en publicaties. Haar projecten, vaak context-gerelateerd en interactief, onderzoeken de zintuigen, geheugen en tijd. De rode draad die door haar werken loopt is de plek. In *Genius Loci* en *Het dunne stugge weefsel* onderzoekt zij de begrippen *genius loci* en *sense of place*: ze gaat op zoek naar de verdwenen plek, en via een taalspel met het woord PLEK onderneemt ze een reis langs betekenisvolle locaties. Ze boort een tijdtunnel door bodemlagen in *Cocon*, of haalt haar biobrandstof uit de vijver in $52^{\circ}05'23.6''N$ $5^{\circ}07'48.6''E$. Een fysieke plek wordt soms een mentale plek, zoals in *Hortus conclusus*, de besloten tuin van de geest. Een tijdstip kan de start zijn van een onderzoek naar aankomsten op nieuwe grond, in January 1, 1939, 4 p.m. De plek neemt alle vormen en formaten aan: in het geluidswerk *Mevrouw Mackay* is die zo groot als de ruimte waarin zich de buitenaardse wezens bevinden waarnaar wij boodschappen sturen, in *Soft Voices* is die zo klein als het slakkenhuis in ons oor, de plek die zorgt voor de geluidsoverdracht naar de hersenen: voor de vertaling van klank naar luisteren.

*Text and narrative play a crucial role in the visual work of Anna van Suchtelen, which includes installations, audio works, film, graphic prints and publications. Her projects, often context-specific and interactive, explore the senses, memory and time. The common thread that connects her work is the place. In *Genius Loci* and *The Thin Stiff Tissue* she explores the concepts *genius loci* and *sense of place*: she researches the vanished place, and through a language game she starts a journey to meaningful locations. She drills a time tunnel through layers of soil in *Cocon*, or gets her biofuel from the pond in $52^{\circ}05'23.6''N$ $5^{\circ}07'48.6''E$. A physical location becomes a mental one in *Hortus conclusus*, the enclosed garden of the mind. A point in time can be the start of an investigation into new arrivals, in January 1, 1939, 4 p.m. In *Mrs. Mackay* the place can get as big as the space in which aliens to whom we send messages live, in *Soft Voices* as small as the cochlea in our ear, the place that is responsible for sound transmission to the brain: for the translation from sound to listening.*

Oogst

video, 4 min, 2019

Oogst is een vervolg op het werk dat Anna van Suchtelen maakte in het Tuinatelier van het K.F. Hein Fonds. De vijver in de tuin was haar biotoop, de film Paterson van Jim Jarmusch – een ode aan de dichter William Carlos Williams – een inspiratiebron. In een sleutelscène krijgt de hoofdpersoon een schriftje cadeau van een Japanse toerist, met de woorden: ‘Soms biedt een lege bladzijde de mooiste mogelijkheden’. Met deze zin en met Williams’ zee- en tuinzinnen in gedachten keert Anna terug naar haar onderwatertuin. Daarin bevindt zich de nieuwe biobrandstof: wier. Dit is de grondstof voor haar eigen brandstof: de lege bladzijde.

Oogst (Harvest) is a continuation of the work that Anna van Suchtelen made in K.F. Hein Foundation's Garden Studio. The pond in the garden was her biotope, the film Paterson by Jim Jarmusch – an ode to the poet William Carlos Williams – a source of inspiration. In a key scene, the main character receives a notebook as a gift from a Japanese tourist, with the words: 'Sometimes a blank page offers the best possibilities'. With this line and with Williams' sea and garden lines in mind, Anna goes back to her underwater garden, which contains the new biofuel: algae. This is the raw material for her own fuel: the empty page.

**Het dunne stugge weefsel
kreeftgang I**

video, 6 min, 2018

'Een 'sense of place' behelst het bij elkaar houden van alle draadjes die samen het even dunne als stugge weefsel vormen van de werkelijkheid ter plaatse', volgens Roel Bentz van de Berg in Waar wij thuis zijn. Het noemen van de locatie alleen al zorgt ervoor dat 'de ziel direct samenbalt en op scherp wordt gezet'. Het onderzoek naar dit weefsel van de werkelijkheid ter plaatse begint bij de taal. Bij het woord PLEK. Met het omdraaien van de letters verandert de betekenis. PLEK wordt KELP. Kelp levert zuurstof. Kelp onttrekt zuurstof. Kelp is powerfood. Kelp is gif. Kelp is onmisbaar. Kelp is gevaarlijk. Kelp is het bos in de zee. Deze kreeftgang – het omdraaien van woorden/letters/klank – is de start van een reis naar de plek via kelp. Langs coördinaten van strijd, revolutie en kantelende wereldbeelden: locaties waar woorden opklinken en de ziel vanzelf op scherp springt.

'A 'sense of place' includes: holding together all threads that form the thin and stiff tissue of the reality on location', according to Roel Bentz van de Berg. Just to mention the location already makes sure that 'the soul immediately clenches and is put on alert'. The research for this tissue of the reality in situ starts with language. With the word plek (place). Flip the letters and the meaning changes: PLEK becomes KELP. Kelp offers oxygen. Kelp extracts oxygen. Kelp is power food. Kelp is poison. Kelp is vital. Kelp is dangerous. Kelp is the forest in the sea. This retrograde – the reversion of words/letters/sounds – is the start of a journey to the place via kelp. Along coordinates of battles, revolution and tilting worldviews: locations where words sound and the soul automatically jumps on alert.

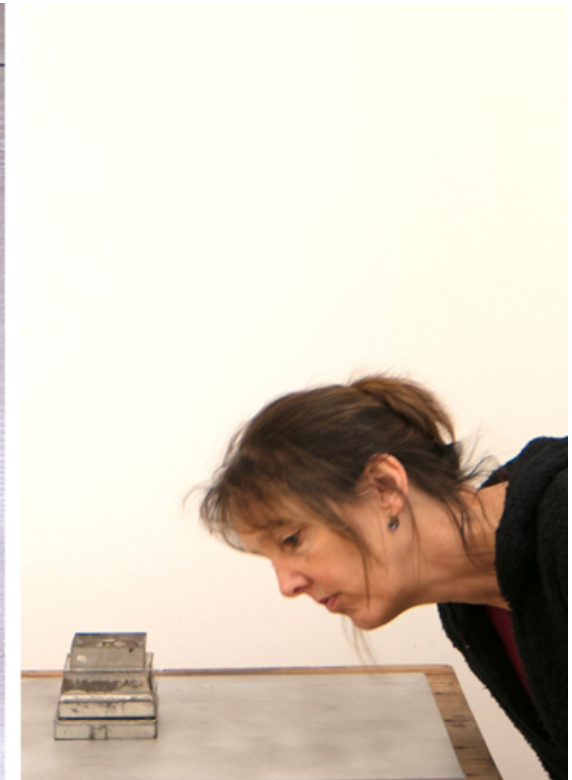
52°05'23.6"N 5°07'48.6"E

kreeftgang II

papierpulp, wier, 2018

52°05'23.6"N 5°07'48.6"E zijn de coördinaten van een vijver in de tuin waarin Anna van Suchtelen haar tijdelijke werkplek vond (Tuinatelier K.F. Hein Fonds). De kreeftgang in dit werk – het omdraaien van woorden/letters/klank – is niet de start van een reis (zie Het dunne stugge weefsel) maar een kreeftgang op één locatie. Ook hier begint het bij de taal. Bij het woord PLEK. PLEK wordt ook hier KELP. Kelp is wier. Kelp is alg. Alg is het nieuwe biovoedsel. Alg is de nieuwe biobrandstof. Alg is een belofte voor de toekomst. Wat is mijn brandstof? vroeg Anna van Suchtelen zich af. Wat zou ik meenemen naar een onbewoond eiland? Haar antwoord: pen en papier. In de vijver bevond zich het materiaal voor haar brandstof: wier. Met een lege bladzijde kun je opnieuw beginnen. Altijd, overal. Het onbeschreven vel is een belofte voor de toekomst.

52°05'23.6"N 5°07'48.6"E are the coordinates of a pond in the garden of Anna van Suchtelen's temporary residence (Garden Studio K.F. Hein Foundation). The retrograde in this work – the reversion of words/letters/sounds – is not the start of a journey (see *The Thin Stiff Tissue*) but a retrograde at one location. It starts with language here as well, with the word *plek* (place). PLEK becomes KELP here as well. Kelp is alga. Algae is the new bio food. Algae is the new biofuel. Algae is a promise for the future. What is my biofuel? Anna van Suchtelen wondered. What would I bring with me to an uninhabited island? Her answer: pencil and paper. The material for her fuel was located in the pond: algae. With an empty page one can start over. Always, and everywhere. The unwritten sheet is a promise for the future.

Mevrouw Mackay
Nieuwsbericht van onbegrepen zaken
audiowerk, 2018

Ruim veertig jaar geleden werd de ruimtesonde de Voyager gelanceerd. De krant versloeg dit jubileum als volgt: 'De ruimtesonde is nog altijd onderweg naar nergens, Pluto al jaren voorbij. Aan boord is een gouden plaat met aardegeluiden in diverse talen. Daarop staat een damesstem die met Beatrixdictie "Hartelijke groeten aan iedereen" zegt.' Deze Golden Record, bestemd voor buitenaardse levensvormen, is een tijdcapsule. Historici waarschuwen dat de tijdcapsules zoals wij die tot nu toe samenstelden, bedoeld als voetafdruk van onze tijd, niet zullen werken. De ontvanger zal ons bericht aan de toekomst niet begrijpen. Daarom adviseert men om een tijdcapsule te vullen met zaken die iets zeggen over de samensteller zelf. Waarmee vul je een tijdcapsule? Misschien wel met dat wat wij niet begrijpen. De onderwerpen die ons ontglippen onthullen wellicht meer over ons en onze tijdgeest dan we denken. Mevrouw Mackay is een reactie op de Nederlandse boodschap in de Voyager. In een boodschap die is samengesteld uit actuele krantenberichten, informeert de nieuwslezer buitenaardse levensvormen over het nieuws van vandaag.

Spacecraft the Voyager has been launched more than forty years ago. The newspaper reported this jubilee as follows: 'The spacecraft is still on its way to nowhere, years past Pluto. On board is a golden record with earth sounds in different languages. Among them is a Dutch lady's voice that says: "Warmest greetings to everyone".' This Golden Record, meant for aliens, is a time capsule. Historians warn that time capsules as we use to compile them, meant as a footprint of our times, won't work. The receiver won't understand our message to the future. Therefore they advised to fill a time capsule with topics that tell something about the person who fills it. With what does one fill a time capsule? Maybe with that what we don't understand. The subjects that escape us might reveal more about us and our age spirit than we would think. Mrs. Mackay is a reaction to the Dutch message in the Voyager. In a message that has been composed of current newspaper articles, the newsreader informs aliens about today's news.

Genius Loci

videowerken, grafiek, 2017

In *Genius loci* houdt Anna van Suchtelen het klassieke begrip *genius loci* tegen het licht, dat nieuw leven werd ingeblazen door de achttiende-eeuwse dichter-tuinman Alexander Pope met zijn dichtregel 'Consult the genius of the place in all'. Deze regel werd eerste wet in landschapsonwerp en -planning: stel de locatie zelf centraal, raadpleeg en voeg je naar de geest van de plek.

Wat gebeurt er met de geest van een plek als een plek wordt weggeveegd, of als je die moet achterlaten? Kan de geest voortleven in een meegenomen voorwerp? Kun je hem in jezelf opslaan, in de vorm van een herinnering? Archiefbeelden, ooggetuigenverslagen en found footage vormen het uitgangspunt voor *Genius loci*: dit materiaal wordt bestudeerd, bewerkt en getransformeerd om tot de kern van het onderwerp te komen: het onderzoek naar de verdwenen plek. Zowel in beeld als in taal zoekt ze naar manieren om greep te krijgen op de geschiedenis, de werking van het geheugen en de tijd.

*In *Genius Loci*, Anna van Suchtelen introduces the classic concept of *genius loci*, re-introduced by the eighteenth-century poet and gardener Alexander Pope with his verse 'Consult the genius of the place in all'. This rule became first law in landscape design: put the location itself at the centre, consult and adjust oneself to the spirit of the place.*

What happens with the spirit, when a place has been wiped away, or when one has to leave a place? Will the genius of that location remain intact? Could the genius live on in an object? Could one capture it in the form of a remembrance? Archival material, eyewitnesses reports and found footage form the source: this material has been examined, edited and transformed, in order to reach the heart of the subject matter: the research of the vanished place. Through image and language Van Suchtelen is in search for ways to control history, memory and time.

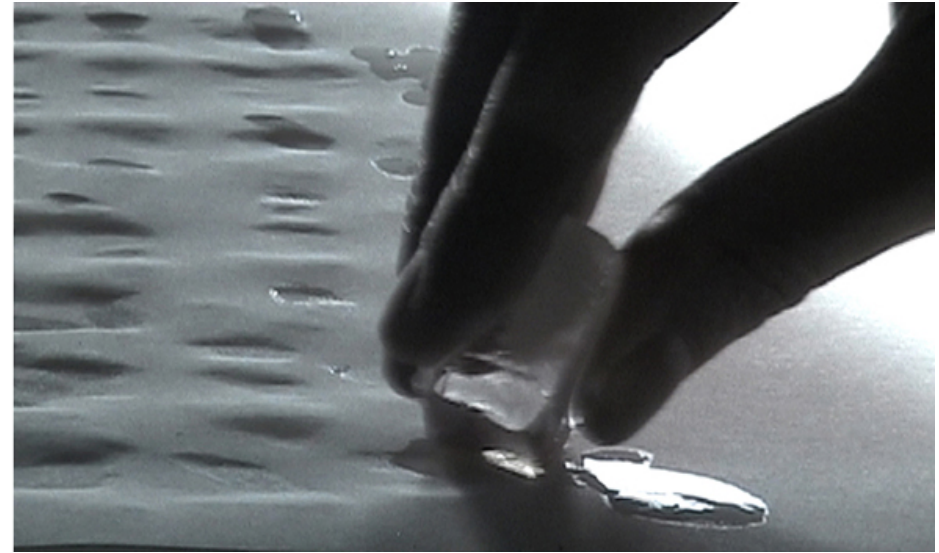
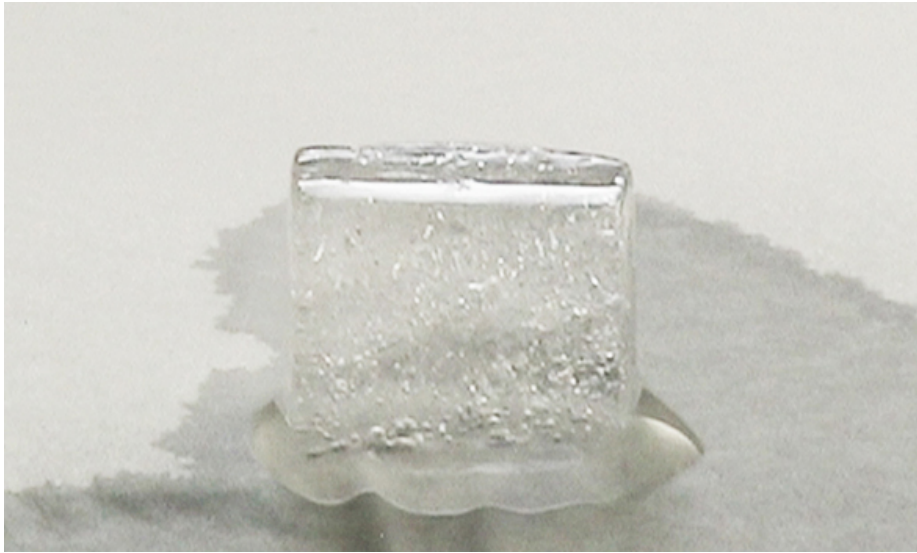

← →

film, 4 min, 2015

Een iconische zin van Nabokov, het tijdsbesef van de Aymara-indianen en het refrein van een Frans liedje vormen de basis van dit filmtweeluit. 'De wieg schommelt boven een afgrond en het gezond verstand zegt ons dat ons bestaan niet meer is dan een vluchtig kiertje licht tussen twee eeuwigheden van duisternis.' Wij zien de tijd bewegen van links naar rechts: de eerste eeuwigheid duisternis (alles voor ons) hebben we achter de rug en de tweede eeuwigheid (alles na ons) ligt voor ons. Wij zijn dat 'vluchtig kiertje licht' ertussen: het nu. Bij de Aymara-indianen is dat net andersom. Zij zien het verleden voor zich, zichtbaar in beeld want dat is wat ze al kennen; de toekomst ligt achter hen want dat is onbekend, dus onzichtbaar. ← → gaat over onze plek op die tijdlijn, tussen toekomst en verleden.

An iconic Nabokov sentence, the Aymaran time awareness and the refrain of a French song form the base of this film diptych. 'The cradle rocks above an abyss, and common sense tells us that our existence is but a brief crack of light between two eternities of darkness.' We visualize time moving from left to right: the first eternity (everything before us) is behind us, and the second eternity (everything after us) lies in front of us. We are the 'brief crack of light' in between: the present. It is quite the opposite with the Aymara Indians. They see the past in front of them, visible since this is what they already know; the future is behind them because that's unknown, therefore invisible. ← → deals with time passing by and our position on this timeline, in between future and past.

0°
film, 12 min, 2015

0° is een filmisch drieluik over vergankelijkheid en transformatie. Bron van onderzoek was het pand van Dapiran Art Project Space, een voormalige viswinkel. Uit alle gegevens, verkregen door archiefonderzoek, veldwerk en het afnemen van interviews, werd één detail gedestilleerd: het ijs waar de vis op lag. Het ijs is kwetsbaar in zijn tijdelijke staat van bevroering. 0° is het kantelpunt: als de dooi intreedt luidt dat het einde van de houdbaarheid in. Diezelfde veranderlijkheid en tijdelijkheid zie je in de handelingen van een schrijver, een tekenaar en een geluidsman. Het ijs wordt ingezet om de transformatie te tonen: de tekening wordt vloeibaar, de klank is weg zodra hij niet meer gemaakt wordt, en de woorden verdampen voordat je ze kunt lezen.

0° is a film triptych about transience and transformation. Source of research was the building of Dapiran Art Project Space, a former fishmonger's store. From archival research, street fieldwork and interviews one detail was distilled: the ice on which the fish used to lie. Ice is vulnerable in its temporary state of frost. Zero degree is the tipping point: as soon as the melting process starts, it's the end of the preservation. There is the same mutability and temporality in the performances of a writer, a drawer and an audio man. The ice has been put in to show the transformation: the drawing becomes fluid, the sound is gone as soon as one stops making sound, and words vaporize before one can read them.

Our Airs Conspire

metalen schalen, water, spiegels, hittelampen, isolatiemateriaal, audio, 2013

De interactieve installatie *Our Airs Conspire* is ontworpen voor de 300-jarige viering van de Vrede van Utrecht en genomineerd voor de K.F. Hein Kunststipendium. Met de *Bed-In* van John Lennon en Yoko Ono als inspiratiebron wordt de Kas in de tuin van Kunsttuin Utrecht een meditatieve ruimte voor de uitoefening van een vredesritueel. Driehonderd jaar na dato wordt een lied van componist William Croft uit zijn *Ode for the Peace of Utrecht* hergebruikt. Het lied is gegraveerd in schrikschalen gevuld met water. In de Kas verdampen de woorden, de tekst uit de schalen komt vrij in de lucht. De bezoekers inhaleren de verdampte woorden en nemen zo het vredeslied tot zich. De tekst komt niet alleen via het gehoor maar ook via de luchtwegen binnen. De bezoeker gaat met geconsumeerde vrede huiswaarts.

*The interactive installation *Our Airs Conspire* has been designed for the celebration of the 300 years treaty of the Peace of Utrecht, and has been nominated for the K.F. Hein Kunststipendium. With the *Bed-In* of John Lennon and Yoko Ono in the Amsterdam Hilton in mind, Anna van Suchtelen has transformed the greenhouse [the Kas] in the garden of Kunsttuin Utrecht into a meditative space for the performance of the peace ritual *Our Airs Conspire*. The song *Peace is the Song* by William Croft, composed for the Peace of Utrecht in 1713, has been engraved in magic bowls filled with water. In the Kas the words evaporate and the text releases in the air. Visitors inhale the words, listen to the music and absorb the peace song in order to return home with consumed peace.*

Pelgrim Kootwijk

interactieve wandeling, 2012 / filmverslag, 2013

Het monumentale zendgebouw op Radio Kootwijk, bijgenaamd De kathedraal, het vloerpatroon in de voormalige machinehal en de zendcirkel buiten, omzoomd door de bomenrand van de Veluwe, vormen de inspiratiebron voor Pelgrim Kootwijk: een interactief kunstproject in de vorm van een mini-pelgrimsroute. Vroeger legde op deze locatie de menselijke stem de reis af van West naar Oost. Deze reis wordt ingezet voor een bezinningstocht op locatie. Je beweegt je als pelgrim van binnen naar buiten, naar het groen. Via het vloerpatroon en het pad naar het bos loop je 'de weg naar binnen', met loutering als doel. De wandeling eindigt op een stoel tussen de bomen.

The Cathedral is a well-chosen nickname for the monumental main building at the transmitter site of Radio Kootwijk. The building is located in a huge sand circle, encircled by trees belonging to forest the Veluwe. The cathedral, the floor pattern in the former machine hall and the transmitter circle form the inspiration for Pilgrim Kootwijk: an interactive art project in the form of a mini pilgrim's route. In earlier days it was the voice that traveled on this very location from West to East. This journey will be used for an awareness journey on the same spot. As a pilgrim, one moves from indoor to outdoors: to the green. From the floor pattern and the path to the forest one walks 'the inner route', on our way to purification. The promenade finishes on a chair in the woods.

Lindenduft

installatie in twee nissen, film, catalogus, 2010

Een verzameling herinneringen staat opgesteld in geheugenkasten in het huis van de K.F. Hein Stichting. Op het ritme van het Mahler-lied 'Ich atmet einen linden Duft' trekken filmbeelden als geheugenflarden voorbij. Het gras van het golfveld, de gravel van de tennisbaan, de huid van zijn paard, de aarde onder de hoeven, de sneeuw in de bergen en de lucht boven zijn hoofd. Geuren uit het leven van K.F. Hein staan als parfumcollectie opgesteld. De flesjes zijn leeg. De herinnering aan geur is gevangen, niet de geur zelf: een aansporing om te graven in het eigen geurgeheugen.

A collection of memories has been set up in memory cupboards at the house of K.F. Hein Foundation. Film images float as memory fragments on the rhythm of the Mahler song 'Ich atmet einen linden Duft'. The grass of the golf course, the gravel of the tennis lawn, the fur of his horse, the earth underneath the hooves, the snow in the mountains and the air above his head. Scents from the life of K.F. Hein are disposed as a perfume collection. The bottles are empty. The remembrance has been captured, not the scent itself: a stimulation to dig into one's own scent memory.

Soft Voices

glazen, video, audio, leporello, 2009

Hoe werkt het geheugen van klank, taal, muziek? Heeft een huis een geheugen? Zitten er verhalen in de muren van een huis? Zit de blauwdruk – zijn DNA – als een geheugen opgeslagen in die muren? Deze vragen stelde Anna van Suchtelen zich toen zij ging graven in de geschiedenis van De Paddestoel in Doorn. De eerste bewoner was Ambrosius Hubrecht (1853-1915), embryoloog en pleitbezorger van Darwins evolutietheorie in Nederland.

Ter ere van zijn benoeming tot Utrechts hoogleraar dierkunde in 1882 kocht Hubrecht ca. 90 glasmodellen van ongewervelde dieren, met name kwallen. Deze studiemodellen waren bestemd voor de Utrechtse universiteit, maar werden in 1936 gevonden op zolder van De Paddestoel, in een kamer die Het Glasmodel werd genoemd. Dit Glasmodel was de start van een onderzoek naar klank, geheugen en tijd. Uit haar onderzoeksmateriaal distilleerde Anna het kleinste glazen dier: het slakje. Het slakkenhuis in een menselijk binnenoer zorgt voor geluidsoverdracht naar de hersenen: voor de vertaling van klank naar luisteren. Dit slakkenhuis vormt het uitgangspunt van een nieuw glasmodel: een luisterglas.

Does a house have a memory? Does it carry stories in its walls? Is a house's blueprint – its DNA – locked in these walls, as a memory? Anna van Suchtelen posed these questions, when she started digging into the history of De Paddestoel. Its first inhabitant was Ambrosius Hubrecht, embryologist and advocate of Darwin's evolution theory in the Netherlands. Celebrating the inauguration on his professorship of Zoology in 1882, Hubrecht bought 90 glass models of invertebrate animals, mainly jelly fishes. They were meant for Utrecht University, but in 1936 the models were found in the attic of De Paddestoel, in a room called The Glass Model. This room was the start of a research on sound, memory and time. From her research material, Anna distilled the smallest glass animal, the snail. The cochlea in a human inner ear is responsible for sound transmission to the brain: for the translation from sound to listening. This cochlea leads to a new glass model: a listening glass.

Overtocht
een louteringsreis over de Lek

interactieve performance, 2007 / filmverslag, 10 min, 2008

In de film *Overtocht* transformeert een pontoversteek in een spirituele mini-reis. De pontgangers geven in navolging van Dante op zijn louteringstocht in de *Goddelijke komedie* (Louteringsberg Canto 33) hun zonden en deugden af aan de pontwachter, en krijgen daarvoor in ruil een flesje gevuld met gezuiverd Lekwater. Na twee slokken kunnen zij naar de overkant, nog niet naar het paradijs maar naar een gezuiverd vervolg op hun aardse leven.

*In the film *Overtocht* (Crossing, a purification trip on the Lek) a ferry crossing transforms into a spiritual mini journey. Following Dante on his way to purification in the *Divine Comedy* (Purgatory Canto 33), the ferry crossers give their sins and virtues to the ferryman. They get a bottle in exchange, filled with purified water from the river Lek. After two sips they will be able to cross to the other side, not yet to paradise but to a cleansed follow-up of life.*

Watershawl
zijde, 2007

Water in Nederland heeft vele gezichten. Het is nu eens vijand, dan weer bondgenoot; soms zelfs wapen. De Hollandse Waterlinie is zo'n wapen. Een combinatie van dijken, sluisen en kanalen, waarmee grote stukken land onder een laagje water konden worden gezet. Dit onderwater zetten, inundatie, zou een vijandelijke opmars met voertuigen, schepen en paarden onmogelijk maken. Het water mocht nooit hoger komen dan 40 cm: zo werd het inundatiegebied noch begaanbaar noch bevaarbaar. Water als geheim wapen. De watershawl is in beeld, vorm en maat een inundatiegebied op zich. De lange strook bootst een waterlinie na, slingerend door het landschap. De shawl is even breed als het inundatiewater diep mag zijn. Evenals de waterlinie biedt de shawl bescherming, tegen een vijandelijke opmars en tegen weer en wind. Een shawl als geheim wapen.

Water in the Netherlands has many faces. Sometimes it is an enemy, sometimes an ally, sometimes even a weapon. The Holland Waterline, a military line of defense, is such a weapon. The Waterline consists of a combination of dikes, sluices and canals, with which the land could be flooded. This flooding, inundation, would make an enemy's approach with vehicles, ships and horses impossible. A water depth of 40 cm was enough to render an inundated area impassable and unnavigable. Water as a secret weapon. The Watershawl is in image, shape and size an inundation area by itself. The long strip imitates a waterline, meandering through the land. The shawl is as wide as the inundation water is deep: 40 cm. Like the waterline, the shawl offers protection, from an enemy offense and from the elements. A shawl as secret weapon.

Cocon
de geschiedenis van een tuin
film, 18 min, 2007

Tijdens een werkperiode van Lusthof Utrecht/CBKU in De Kas in de tuin van Kunsttuin Utrecht maakte Anna van Suchtelen van de kas een laboratorium voor een onderzoek naar de tijd. Via archiefonderzoek, interviews, bodemonsters en een tijdtunnel drong zij door tot de kern van deze locatie. De film *Cocon* start met het openen van de aarde. De filmcamera boort zich een weg door bodem- en tijdlagen, om uit te komen in de tijd waarin de zijderups leefde op deze plek. Bezoekers aan de tuin schrijven verhalen en spinnen die in. Deze verhalen ontpoppen en vliegen uit. *Cocon* eindigt met het zaaien en toedekken van jong zaad met aarde uit een ver verleden, in afwachting van een vruchtbare toekomst. De nadruk ligt – zoals bij de zijderups – op verandering en overgang.

*During a residency at De Kas (the Greenhouse) in the garden of Kunsttuin Utrecht, Anna van Suchtelen changed the greenhouse into a laboratory for time research. Through archival research, interviews, soil samples and a time tunnel, she penetrated to the heart of the location. The film *Cocoon* starts with the opening of the earth. The camera drills its way through beds of soil and time, to end in the age in which the silkworm lived in this garden. Visitors write stories on silk paper and roll them. These stories break open and fly out. *Cocoon* ends with sowing and covering young seed with soil from a far past, awaiting a fertile future. The accent lies – in parallel with the silkworm – on change and transition.*

January 1, 1939, 4 a.m. – a weather report

lichtbakken, vinyl op glas, audio-opnamen, tekstprojecties, vragenlijsten, zaklantaarns, 2006

Aan de basis van deze installatie in de Sarah Spurgeon Gallery van Central Washington University (Ellensburg WA, USA) ligt een citaat: de eerste herinnering van de legendarische professor Sarah Spurgeon aan haar aankomst in Ellensburg, op 1 januari 1939 om 4 uur 's nachts.

Door middel van audio, tekstprojecties en publieksparticipatie onderzoekt Anna van Suchtelen de context van een aankomst. Weersveranderingen dienen als metafoor voor een nieuwe start. Al lopende door de ruimte beweegt de bezoeker zich vanaf het heden, luisterend naar weersverslagen en mentale verslagen, terug in de tijd. Door het invullen van een vragenlijst duikt men in eigen herinneringen, nog verder terug wordt de betekenis onderzocht van de datum 1 januari 1939. Tekstprojecties roepen historische gebeurtenissen rond deze datum op, zoals de naderende WOII in Europa en de hervonden welvaart na de Grote Depressie in de VS, inclusief het Gouden Tijdperk van Hollywood en het begraven van de Westinghouse tijdscapsule. Gebeurtenissen strekken zich uit van lokaal naar mondiaal, en trekken het thema van een nieuwe aankomst in breder verband.

At the heart of this installation in Sarah Spurgeon Gallery at CWU (Ellensburg, WA) lies a quote: legendary art professor Sarah Spurgeon's first memory upon arriving in Ellensburg on January 1, 1939, at 4 a.m. Through audio, projected texts and visitor's participation, Anna van Suchtelen explores the context of an arrival. The changing weather serves as a metaphor for new beginnings and pivotal events. While walking through the space and listening to weather and mental reports, one travels back in time, to explore one's own memories. And further back, to explore the significance of the date January 1, 1939. Impressions of historical events from late 1938 to early 1939 are evoked by the projected texts, such as the early stirrings of WWII in Europe and America's newfound prosperity after the Great Depression, including the Golden Age of Hollywood and the burial of the Westinghouse Time Capsule. Events range from local to global, and place the theme of new arrivals in a wider context.

Banyan Stories
(Skin, Roots, Sunder Lal)
film, 20 min 50, 2005

De film Banyan Stories is een registratie van rituelen en verhalen rondom de banyan op het terrein van Sanskriti Kendra Foundation in New Delhi, India. De banyan is de boom zonder begin en zonder einde. Via zijn luchtwortels ontmoeten verschillende werelden elkaar: heden en verleden, aards en bovenaards, leven en dood. De camera draait onder het opsommen van vooroudernamen in processie rondjes rond de boom (Skin), schoolkinderen schrijven de namen van hun grootouders op de wortels (Roots), en de tuinman wordt geïnterviewd (Sunder Lal).

The film Banyan Stories is a registration of rituals and stories around the banyan tree on the grounds of Sanskriti Kendra Foundation in New Delhi, India. The banyan is the tree without a beginning and without an end. Through its aerial roots two worlds meet: heaven and earth, past and present, life and death. The camera walks under the murmur of ancestor's names in procession round the tree (Skin), school children write their grandparents names in Hindi on the roots (Roots), and the gardener and caretaker of the tree tells his stories (Sunder Lal).

Tongentaal

folie op glas, aluminium op boombast, zeefdruk/borduurwerk op stof/damast, audio, hostiedeeg, 2004

De religieuze achtergrond van Museum Tongerlohuis is het uitgangspunt voor Tongentaal, een installatie op vier plekken in de voormalige pastorie. De tong is een scheppingsorgaan: hij schept het woord. In de bijbel zijn tong en taal één woord: lingua (Latijn) en γλώσσα (glossa: Grieks). Ooit had de mens één taal. Met de straf van de Babylonische spraakverwarring ontstaan verschillende talen. Op Pinksteren worden de aanwezigen aangeraakt door 'tongen als van vuur', waarna zij een nieuwe niet-menselijke taal blijken te spreken. Door dit taalwonder – het spreken in tongen (glossolalie) – kan iedereen elkaar ineens verstaan. Het hart van Tongentaal is in de voormalige huiskapel. Bij het betreden van de ruimte dalen vurtongen op de bezoekers neer en wordt men omringd door een audio-loop van een alfabetcollectie in 50 verschillende talen.

The religious background of Museum Tongerlohuis is the starting point of Tongentaal, an installation on four locations in the former presbytery. The tongue is a creative organ, it created the word. Tongue and language (tong and taal in Dutch) are one word in the bible: lingua (Latin) and γλώσσα (glossa: Greek). Once there was one language. With the punishment of the Babel confusion of tongues different languages arise. On Pentecost, those present are touched by 'tongues of fire', after which they are able to speak a new, non human language. Because of this miracle – the 'gift of tongues' (glossolalia) – suddenly everyone can understand each other. The heart of Tongentaal is located in the former house chapel. Tongues of fire come down on the visitor, who is surrounded by an audio loop of an alphabet collection in 50 different languages.

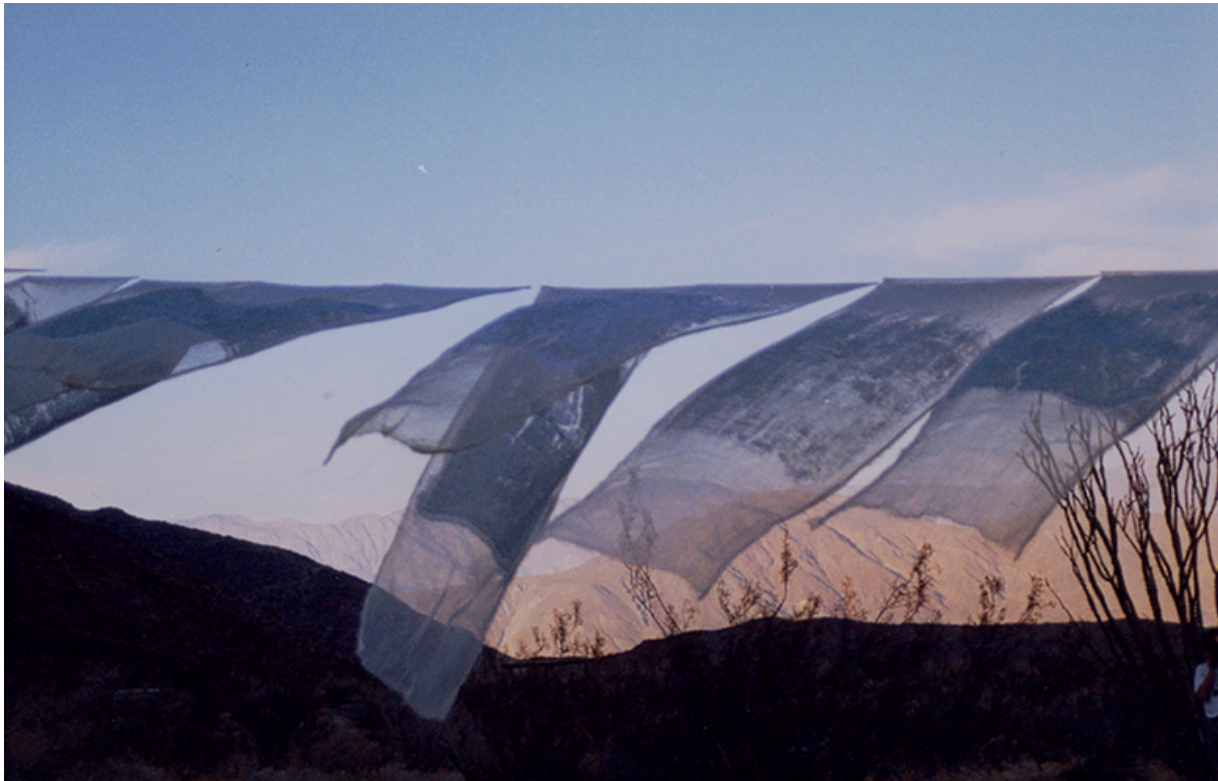

Hortus conclusus

zeefdruk op stof, 2001 / zeefdruk op stof, aarde, spiegelglas, 2003

Hortus conclusus is het verhaal van een tuin. Een bak is gevuld met Zeeuwse klei en een spiegel. Op de spiegel ligt een beeld van een wateroppervlak, op de aarde ligt een tekst. In een andere gedaante bestaat het werk uit een serie gezeefdrukte doeken, waarop beelden van opbouw en verval elkaar afwisselen. De tekst gaat over een tuin van een jeugd en over een oertuin: de bron van de hortus conclusus (besloten tuin) uit het Hooglied. De besloten tuin wordt ook gebruikt als symbool van de menselijke geest. De bezoeker kijkt in de spiegel, en in het water ziet hij zichzelf.

Hortus conclusus is the story of a garden. A drawer is filled with clay from Zeeland, and a mirror. The mirror is covered with the image of a water surface, the soil is covered with a text. In another shape, Hortus conclusus consists of a series silkscreened pieces of cloth, on which images of construction alternates decay. The text relates to the garden of a youth, and to a primal garden: the source of the hortus conclusus (enclosed garden), which is to be found in the Song of Solomon. The enclosed garden has also been used as a symbol for the human mind. The visitor looks into the mirror, and in the water he sees himself.

A Group Portrait

inktransfer op kaasdoek, 1999

A Group Portrait is gebaseerd op de Tibetaanse gebedsvlag, waarbij de mantratekst centraal staat. Aan de herhaling ontlenuen de woorden hun kracht. Buiten, in de woestijn van Anza Borrego (CA, USA), zet de wind de doeken in beweging en stuurt de teksten naar boven. Binnen hangen de doeken als geesten in de ruimte. De teksten vertellen over een midlife-generatie. De losse verhalen vormen samen een generatieportret.

A Group Portrait is inspired by the Tibetan prayer flag, with the mantra text as the most important element. This text needs to be repeated endlessly: the more repetition, the more effective it will be. Outdoors, in California's Anza Borrego desert, the wind moves the flags and transports language and image. Indoors, the pieces of cloth hang in space like spirits. The texts tell about a midlife generation. When the separate stories merge, they form a portrait of a generation.